

Premieră la Teatrul „Stela Popescu”

Baletul „Harap Alb” de Ion Creangă

(Grigore Constantinescu – 20 februarie 2017)

Păstrând încă ecoul vacanței școlare ce abia s-a încheiat, premiera Teatrului „Stela Popescu” a programat spectacolul de balet „Harap Alb”, dedicat tuturor iubitorilor de reprezentării coregrafice care apreciază menținerea în actualitate a tradiției artei dansului de stil academic-modern. Desigur, în strategia repertorială a instituției, opțiunea pentru o astfel de tematică merită deosebite aprecieri, deoarece reunește actul de cultură cu educația, stăpânirea gestului creator cu fondul literar inspirator.

Este îndeajuns să ne exprimăm astfel admirația noastră față de rezistența în timp a scrierilor ce poartă semnătura marilor noștri condeieri romantici? Nu întâmplător, Mihai Eminescu marele prieten al lui Ion Creangă, citind în „Convorbiri Literare” slovele acestuia, a publicat și în ziarul „Timpul” această nouă povestire a contemporanului său. Din momentul acela, august 1877, a trecut aproape un secol și jumătate până în zilele noastre, februarie 2017.

Cine să nu fie uimit de ținerea de minte a românului care, duminică, în dimineața lui 19 februarie, a dat năvală în Sala mare a Palatului Național Copiilor, să se reîntâlnească cu eroul legendar al lui Ion Creangă, bucurându-se și aplaudând faptele, snoavele, întâmplările nemaipomenite ale celui mai mic dintre frați, plecat să cucerească ținuturile unchiului său, Verde Împărat.

Acestei ridicări de cortină îi răspunde pozitiv și entuziast coregraful Ștefan Soare care a acceptat și lupta cu „Spânul”, construind o povestire dansantă în care fiecare, de la nepot la bunic, recunoaște personajele băsmite. Autorul premierei și-a adunat și condus interpreții, membri ai baletului Teatrului „Stela Popescu”, avântându-se în rescrierea snoavei prin imagini coregrafice, potrivite scenariului proiectat de el, pe muzici alese din toate timpurile, de la mai vechi la mai noi. Ștefan Soare avea nevoie de expresie în pas și gest, dar și de culoare și formă, găsindu-și ca partener o artistă scenografă minunată, Viorica Petrovici, dornică să urmărească cuvânt cu cuvânt cele descrise de Ion Creangă. Pasionantă aventură, care seamănă prin inventivitate cu ceea ce făcuse pe vremuri, în film Walt Disney cu „Albă ca zăpada”. Consider că „Harap Alb” este acum, și ne mândrim cu așa ceva, o poveste muzical-dansantă românească. Plecăm din sala de spectacole gândind la Gerilă, Fomilă, Setilă, Păsări-lăți-lungilă, Setilă, Verde și Roșu Împărat, la periculoasele fapte ale Spânului, de care ne ferește Sfânta Duminică.

Între toți cei ce s-au aflat pe scenă, am fost și noi, însoțindu-le faptele. Mulțumim realizatorilor – care au adunat în același mănunchi dansul, expresia, poezia, culoarea și sunetul – pentru că ne-au făcut să ne simțim din nou tineri. O tinerețe seculară, cum este cea a lui Ion Creangă.